هرجَس ۽ چيتن

”پسند آئي هيءَ هوٽل؟ هري....!“ چيتن چيو.

”چيتن تو ۾ اهو ئي ته گڻ آهي جو ٻين جي پسنديءَ کي سمجهيو وٺو آهين“. هرجس چيو.

چيتن ۽ هرجس، هوٽل اندر ٺهيل، وڏي تلاءَ جي ڪناري تي اسٽيل جي نوهار مڙهيل نرم ڪرسين تي آرامي هئا.

چيتن پنهنجي سوال جو جواب ٻڌڻ لاءِ هرجس طرف منهن ڪيو هو، ڪلي چيائين ”مون ڪونه سمجهيو ته تون پنجهتر سالي ۾ به پنهنجي نالي سان نڀاهيندين“.

هاڻي هرجس به چيتن طرف منهن ڪيو. سندس آرام ڪرسيءَ ۽ چيتن جي آرام ڪرسيءَ وچ ۾ ڪا گرانٽ به نه جيتري وٿي مس هئي، چيائين ”چيتن! منهنجي انهيءَ نالي به زندگيءَ ۾ گهڻو پوڳايو مونکي، پر تون تڏهن ٻڌاءِ، تون جو مونکي جسي ڪوٺيندو هئين سو اڄ هري ڪٿان آئي؟“

”نه مان ته ڪڏهن هري ڪڏهن جسي ڪوٺيندو آهيان، پيلا هيڏو نالو ”هرجس“ ڪير ڳنهي!“

هرجس پنهنجن ڪوڙن ڏندن سان کليو.

چيتن چيو، ”هري تنهنجي کل هن عمر ۾ به پياري آهي“.

”چيتن، گهٽ ۾ گهٽ تون ته مونکي منهنجي عمر ياد نه ڏيار، مان ته چوندي آهيان. آءُ آهيان پنجهتر سالن جي جوان عورت“.

”ڪئين ته مان به پنجهٺ سالن جو ينگ مئن سڏائيندو آهيان.... پر هري هيڏن سالن ۾ پاڻي ڏاڍو گهڻو گذري ويو آهي. يادگيرين جي سيلابن جڻ ڪڏا ڪري وڌا آهن، من جي ڌرتيءَ تي...“

اداس هري به ٿي ويئي. ڪن ترسي چيائين ”اسان جا ڪيترا ساٿي سڄڻ ۽

ديويون پڳوان کي پياريون ٿي ويئون آهن! اندروءَ لاءِ تہ خواب خيالَ بہ کين هوم تہ مونکان اڳ ويندو..“

”بس جيئري تنهنجو اڳ جهليو وينو هو، هاڻي تنهنجو ڏڳ جهليو وينو هوندوءِ اتي بہ.“

”ڏاڍو ڏنگو آهين چيتن!“

”ڏنگو وري مان آهيان؟ ڏنگو هو تنهنجو مڙس اندرومل، سڄو مان شل معافي موڪليندو مون لاءِ پر سڪئي رکيئين توسان رستو رکڻ کان.“

”چيتن ملئين چو ٿو چوين، آخر توبہ تہ ڪڏهن پنهنجي وندنا کي بہ ين سان ريل چيل ڳالهائڻ تان خار کاڌا هوندا.“

”هري! توسان بحث ڪهڙو. وندنا کي جيڪا مون آزادي ڏني هئي، توکي چا ٻڌايان! مون ڪڏهن وندنا کي ڪنهن سان بہ ملڻ کان ڪين روڪيو. اصل پڪي ڳنڍ هئي اسانجي پريم جي.“

چيتن ٿوري دير چپ چاپ تلاءَ ۾ ايڪٽريڪٽڙ ترندر جوڙن ڏي ڏسڻ لڳو. هرجس ان طرف ڏنو. جتي چيتن پئي نهاريو. چيائين، ”چيتن تون نهارين تہ تلاءَ ڏي وينو پر من ۾ ماضي پيو هليئي. ڪليوپٽڙاءِ ڪهڙي گهٽنا ٿي گذري هئي... هاڻ تہ وندنا نہ رهي تہ ڪيس ورجائڻ جو ڪو سبب بہ نہ رهيو.“

چيتن اٿي وينو پنهنجي نوهار جي ڪرسيءَ تي. هرجس پنهنجو ڪنڌ ڪٽي ٻانهن کي ٺونٺ جو سهارو ڏيئي پنهنجو هٿ مٿان رکيو ۽ چيتن طرف ڏسڻ لڳي.

چيتن ڏاڍي گوشاٿي نموني چيو، ”اصل ۾ زال ذات کي حسد ڪونهي. هنکي فقط مڙس جي نظرن ۾ سيني استرين کان بالاتر جڳهہ گهرجي عورت جو پيار ڏاڍو چتو آهي..“

هينئر هرجس بہ اٿي ويٺي. ”چيتن !تو اڄ برابر وڏي ڳالهہ ڪئي آهي. منهنجو اندرو اگر پيار جي ڳنڍ جو احساس ڪري ها تہ جيڪر اسانجي زندگيءَ جا پويان کي سال ڏکيا ڪين گذرن ها.“

”مطلب؟“

پهرين ته هرجس چيتن کي ٽارڻ چاهيو پر چيتن جي گهڻي ضد ڪرڻ تي آخر هرجس چلي پيئي. چيئين "ڪل جهڙي ڳالهه آهي.اندروءَ کي شڪ اچي جاڳيو ته تنهنجو منهنجو پاڻ ۾ پيار جو رشتو آهي."

"سو وري ڪيئن؟ توکي ته هن دوستن کان پري ڪري رکيو هو. ڳالهه ڪل جهڙي آهي. تنهنجو منهنجو ته فقط دور جو ناتو هو."

چيتن کان گهٽو پري ڪٿي ڏسندي، هرجس ڍگهي اداس نگاهه ڪڻڻ کانپوءِ چيو "ڳالهه ته ڪل جهڙي هئي. پر جڏهن هن مونتي الزام هنيو، تڏهن ته مان دک ۾ اڌ پاڳل ٿي ويئي هئس. تون مونکان ڏهه سال ننڍو، تنهن کانسواءِ مان پنهنجي گهر تر واري..."

چيتن ويچار ۾ پئجي ويو.

هرجس چيو "اصل ۾ اندروءَ جي من ۾ هڪ احساس ڪمتري هئي. مرد هجڻ جي حالت ۾ هن پاڻ کي عورت کان احساسبالاتري ۾ ويڙهيل ٿي ڏٺو. انڪري جئنبه وهڪرا ملبتڙا طرف کان گڏجي ڏنڏ مچلئي وجهن اها حالت هئي سندس زندگيءَ جي."

چيتن پڇيو، "تونبه انهيءَ ڏنڏ جو شڪار ٿي هئينءِ؟"

"نه" هرجس چيو، "مان ان ڏنڏ جي وهڪري ۾ مجبورن وهي رهي هئس. پر اندر ڪريبچيل هئس جو مونکي ته خبر هئي ته اندرو جيڪا مون لاءِ احساس ڪمتريءَ سان گڏ ڏڪار ڏاري ٿو، سا ڳالهمبلڪل ڪوڙيبنياد تيبينل چيز آهي. سندس ڏڪار پريا اجايا سجايا لفطبڌڻ تيبه مٿس قياس ڪئيندي هئس. ڪيس سڀ ڪجهه معاف ڪري ڇڏيندي هئس."

اوچتو "ٺپ" جو آواز ٿيو... ڪنهن تلاءَ ۾ مٿاهين تان ٺپو ڏنو. هرجس ۽ چيتن ان طرف ڏسندا رهيا، ٺپو ڏيندڙ شخص جو مٿو آهستي آهستي پاڻيءَ کان مٿي آيو ته هرجس جي قبض ٿيل ساهه کي رهائي ملي.

تڏهن چيتن اٿي هرجس جي پيرن تي هٿ رکيا. پير هٿئي سگهڻ جو ته وجهه مئي ڪين هو.

”اڙي اڙي، هي ڇا پيو ڪرين چيتن!...“

چيتن پيرن تان هٿ هٽائيندي ٻُڌائيندي چيو، ”مونکي ديدي چوڻ ڏي، اڄ ڪان مان توکي ديدي ڪري سڏيندس.“

هرجس چيتن جي مٿي تي هٿ ڦيري چيو، ”تون ته مونکي امڙ سڏين، تڏهن به اعتراض نه ٿيندم، ڇو ته مون ڪيترن سالن ڪان ماڪين پڻي سمجهيو آهي ته جنهن ڪلا جي وسنءَ واري وچولي ڪٽنب ۾ مون پرورش پاتي آهي تنهن به اهڙيءَ ئي درجي ۾ پرورش پاتي آهي. جنهن ڪٽنب ۾ تو پرورش پاتي آهي سو به ماڪ ٿياٽي گهر جيان، شرڌا ڀڳتي پيار آتمڪ چڪ، ديا، ڪميا جهڙن گڻن ڏانهن سجاڳ هو. تنهنجن ويچارن ۾ اهو انساني ڀاونائن جو ذخيرو ڏسي مان جڏهن تمام گهڻي خوشيءَ ۾ پرجي ويس تڏهن شايد اندروبدگمانيءَ جو شڪار ٿي ويو.“

ڏاڍي ٻيوسيءَ سان چيتن چيو ”ڇا چوان ديدي، اسان پرشن ۾ ملڪيت ڪٺي ڪرڻ جو جيترو وڏو جذبو اهي، اوترو ئي زال کي ملڪيت سمجهڻ جو جذبو آهي.“

ٿڌو ساهه کڻي هٿن جون آڱريون موڙيندي هرجس چيو ”ڪاش اهو زمانو اچي جڏهن عورت کي ملڪيت نه پر ملڪيتن جو مالڪ هڪجهڙو شخص سمجهڻ لڳي هر پرش.“

”ديدي اهڙي هڪجهڙائي پيدا ڪرڻ لاءِ استري جو به ته ڪوئي فرض ٿو بڻجي.“

”ضرور ضرور. استري اگر پنهنجي دماغي قوتن کي سنڀالي، پنهنجي من ۽ بدنيءَ سان وڪاس ڪندي رهي، اجايو گپ شپ ۾ وقت جو زيان نه ڪري ته اها چاڙهي چڙهي سگهي ٿي ۽ ڪجهه سيڪڙو ته چڙهي به ويئون آهن. سوال آهي مرد جي پاران اهڙي وڪاس جو تسليم ٿيڻ.“

”مطلب؟“

”مطلب صاف آهي ته عورت اگرچ بين مردن ۽ زالن سان گڏجي سنسٿائن ۾ ڪم ڪري ٿي ته پرش جو ڪم ناهي مٿس الزام ڏرڻ.“

”ديدي ملڪين ۾ زالون به مردن تي اجايا الزام هڻن ٿيون. اسين عورت سان گڏجي آفيسن، ريلن، هوٽلن وغيره ۾ وهون ٿا، ڳالهايون ٿا، انجو اهو مطلب ته نه ٿيو ته هر عورت جيڪا اسان کي ان دوران گڏجي ٿي انکي اسين زال جو درجو ڏيئي ٿا ڇڏيون؟“

کن ترسي چيتن چيو ”ديدي !ويهي ڏس ته اهو سارو ڪوتاهه نظريءَ جو ڏوهه آهي. هتي مهاتما گانڌيءَ اهو تقلاب آڻڻ لاءِ ڪوشش ڪئي ۽ جيڪا توهان جي اچا آهي ته پرش سماج، ناريءَ کي پاڻ جهڙي منهڏيءَ واري شخصيت سمجهي، ان لاءِ رشيا ۾ لينن گهڻي ڪوشش ڪئي هئي. دنيا ۾ تو جهڙين استرين نه ته اهو حق مڃڪي ورتو آهي!“

هرجس مرڪندي پنهنجي نوهار واريءَ لنبيءَ ڪرسي تي وري ليٽي پيئي. چيتن اچا پنهنجي ڪرسي تي اپو وينو هو. اوچتو رڙ ڪري چيڪين، ”ديدي! ڏس ته آسمان هيٺ لهي آيو آهي!“

هرجس اٿي ان طرف ڏٺو جتي چيتن جي نهار اٽڪل هئي، ”واهه تلاءُ سڄو ڳاڙهو آسمان ٻڻجي پيو آهي.“

”آهي نه ٻلڪل! آسمان سڄو تلاءَ ۾ ڪري پيو آهي...“

اهستي آهستي ڳاڙهاڻ مٽجڻ لڳي. هرجس چيو، ”چيتن هلون“ هاڻي چوندي پنهنجي پيرن ۾ چمپل وجهڻ لاءِ ڳولڻ لڳي.

چيتن ٻينو کيس ڏسي رهيو هو. آخر چيڪين ”هلون؟“

هر جس اکيون مٿي ڪري چيتن ڏي نهاريو.

چيتن ڏٺو هرجس جي اکين ۾ ڳوڙها چمڪي رهيا هئا. ڏگهو ساهه کڻي ”هلو“ چئي هرجس سهارو وٺي اٿي کڙي ٿي.